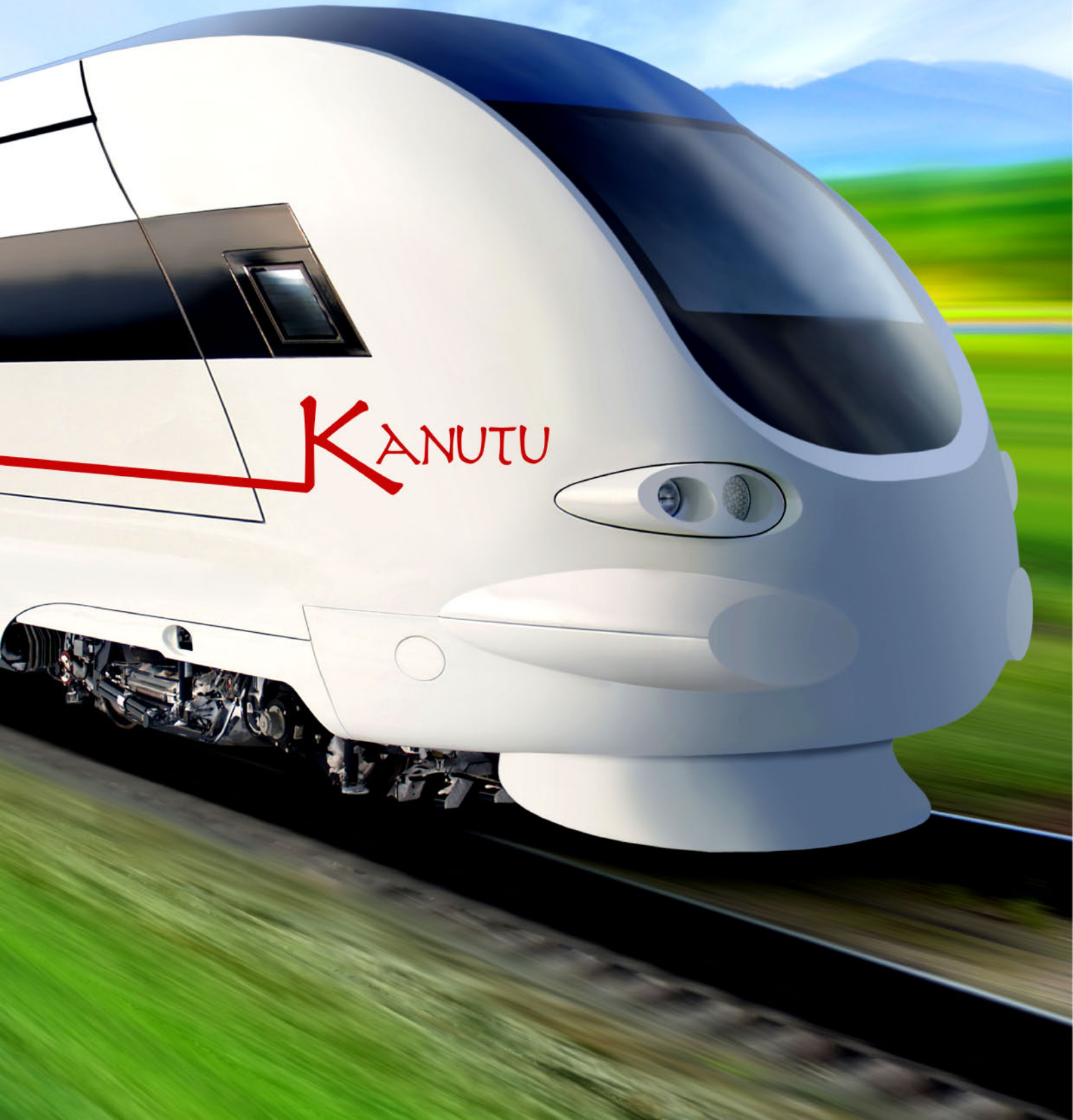

KANUTU

PINAR ATABEY

KANUTU

Yazar
Pınar ATABEY

Editör
Yılmaz Akan

Yayınevi
Yazardan Direkt – Türkiye
Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Pazarlama ve Tic. Ltd. Şti
Kozyatağı mah. Değirmen sk. Nida Kule No:18
Kat 10 Kadıköy-Erenköy/İstanbul
Tel: 0(216) 3011213
Sertifika No. 33717

ISBN: 978-605-9385-57-2

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve Yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Kanutu

Uzun ayaklı bir mikrofonun önünde duruyordu. Yüzü son derece beyazdı. Mavi, yuvarlak gözleri ve ince, pembe dudakları vardı. Şık bir takım elbise giyiyordu. Uzun boylu ve çok genç görünümlü idi. Yaşını bilenler tabii ki anlayabilirdi bunu.

“Bir şehir hayal ettim”, dedi. Mikrofondaki kocaman bir ıslık sesi duyuldu. Ardından bir iki saniye sessizlik oldu. “İçinde iyi yaşam koşullarıyla, hiçbir kirliliğin olmadığı, doğanın zarar görmediği, doğal kaynaklara (güneş, hava, su) zarar verilmediği, insanların birbirlerine saygılı olduğu, huzur ve barış içinde yaşadığı bir şehir.” Kollarını iki yana kocaman açarak, seyircilere doğru gövdesini sağa sola döndürdü. “Ve sonsuza kadar genç kalabildiği”, diye haykırdı. Stadyumu dolduran büyük kalabalık çığınca alkışlamaya başladı. Alkışlara aldırmadan, bağırarak: “İşte yaptım. Kanutu City. Bunu büyük bir gururla söylüyorum”, dedi. Ağzından tükürükler saçıldı. “Hepiniz Kanutu City’ye hoşgeldiniz”, dedi ve devasa stadyumdaki kalabalığı tek tek gözleri ile taramaya başladı çok saygıdeğer Valimiz.

Genç kadın ve erkekler elleri kızarıncaya kadar alkışlıyordu. Stadyumun her bir parçası alkıştan titriyordu. Yüzlerce kafa, keskin bakışlar, birbirine yakın boyda, tek tip kıyafetler içinde insanlar, oturdukları koltuklardan ayağa fırlamışlardı. Valiye doğru çığlık atıyorlar, çığınca tezahürat yapıyorlardı: ‘Kanutu... Kanutu’ diye. Vali, bir orkestra şefi gibi, eliyle sesi kontrol ediyordu. Yukarıdan gelen çığlıkları, ellerini aşağıya yavaşça indirerek susturmayı başardı. Sahnenin sol tarafına spot ışığı tutuldu. Karanlığı yırtarcasına güçlü beyaz bir ışık. Birazdan, şehre kabul edilenler, onlar için hazırlanmış basamağa sırayla gelecekler ve sağ ellerini sol göğüslerine koyacaklardı. Kolları ile gövdelerinde adeta bir üçgen çizecekler ve hazır olda bekleyeceklerdi. Başları dik, yüzlerinde gurur ifadesi ile özel Kanutu yeminini edeceklerdi. Bu yıl şehre kabul edilenlerin sayıları daha azdı.

Vali tekrar konuşmaya başladı. Elleri ile basamağa dizilmiş insanları işaret etti. “İşte Kanutu’nun yeni ev sahipleri” dedi. Sonra tek bir el hareketi ile stadyumu ayağa kaldırdı. Seyircilerin sesleri gür, senkronize, tıpkı bir koronun söylediği dini ilahilerdeki ahenk ile tekrar etmeye başladı:

“Ben bir Kanutu eyaleti sakini olarak, geçmişimden hiçbir şekilde bahsetmeyeceğime, geride bıraktıklarımı anmayacağıma, sayın Vali ve temsil ettiği hükümete sorgusuz bağlı kalacağıma, bilgi ve becerimi bu devletin geleceği için paylaşmaktan çekinmeyeceğime yemin ederim.”

Yüzlerde aptal bir gülümseme oluştu. Stadyumdaki herkes birbirine gülümseyen suratlarla bakıyordu. “Çok güzel oldu yemin,” diyorlardı. Sahnedekiler birbirlerinin ellerini sıkarak tebrik ediyor, önemli bir anlaşma sonrasındaki politikacılar gibi birbirlerini selamlıyorlardı. En sonunda da Vali ile tokalaşıyorlardı.

Ardından stadın çevresini bir bando mızıkacı takımı dolaşmaya ve hızlı parçalardan oluşan bir müzik çalmaya başladı. İnsanın kanını kaynatan bir müzikti. Lamba direklerinden konfetiler yağmaya başladı. Bir konfeti tanesi onun burnunun ucuna düştü. Geçen yıl da, ondan önceki yıl da tıpkı şimdiki gibi, yine burnunun ucuna düşmüştü. Hatta on yıl önce yine